

Tranquil·litat al Prat, tot i les vagues

El primer dia d'aturada del personal d'Iberia provoca que es cancel·lin uns 140 vols

Passatgers ahir al Prat ■ JUANMA RAMOS

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 25 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15100 - AVUI / Any XLI. Núm. 13970 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P8-9

La guerra bruta que no s'atura

SEGUIM • El govern del PSOE ha continuat les pràctiques opaques contra el moviment independentista que feia el PP

EUROPA • La guerra bruta de l'Estat agafa volada internacional arran de l'espionatge a les delegacions catalanes a Europa

EUROPA-MÓN

P18-19

Manifestants contra la cimera del G-7, ahir al matí a Hendaia, on es va fer una trobada alternativa ■ EFE

G-7, a l'ombra de la recessió

Cimera a Biarritz amb por per la guerra comercial entre la Xina i els EUA

Nacional

P10

Bargalló insta a arribar al diàleg amb la confrontació

El conseller tanca l'UCE recordant que la solució vindrà amb la negociació

Nacional

P11

JxCat i ERC es conjuren per una Diada massiva

Pujol i Vilalta insisteixen que cal participar en la manifestació de l'Onze

L'ESPORTIU

El Barça, sense Messi, busca els primers punts

El meu país Joaquim Coello

L'estratègia del tot o res quan s'és la part feble del conflicte és absurda, s'aposta pel menys probable

P12

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

'So long Marianne...'

Vostè, ha viscut o viurà una gran història d'amor. És probable, però, que la cosa quedi entre dos (o fins i tot que no-

més ho sàpiga vostè). Les històries d'amor només s'universalitzen quan es transformen en novel·la, pel·lícula o fins i tot –com el cas que ens ocupa– en documental: la història del cantant canadenc Leonard Cohen i la seva musa noruega Marianne Ihlen: *Marianne & Leonard: Paraules d'amor*. El director del nou documental explora la relació amb un cert coneixement de causa, ell mateix havia estat amant de la Marianne. Era l'any seixanta i tothom s'estimava molt en aquella època. Vivien a la petita illa grega d'Hydra, un santuari precoç dels anys d'amor i flors i hippies que havien de venir. A Hydra ja hi havia fet temporada el mateix Henry Miller. En Leonard, un noi de 25 anys, es va enamorar de la Marianne a primera vista. La noia portava a la motxilla el fill d'una relació frustrada. Leonard es va convertir en pare adoptiu i la parella es va establir felicitament. El xicot va escriure una novel·la mediocre, tot i els estímuls al·lucinògens del LSD. La condició de novel·lista, però, no et fa necessàriament bon marit i Leonard va canviar d'ofici... i de casa. Va fer-se cantant a Nova York i la Marianne el va visitar al llegendari Chelsea Hotel, on tenia habitació i noves companyies, com la de la no menys llegendària Janis Joplin. La Marianne va optar per conformar-se amb les cançons que li va dedicar. Se'n va tornar a la Noruega natal: es va casar amb un que no era artista i va tenir un altre fill. Sempre, però, a tots dos els va quedar el món d'Hydra com aquell moment d'esplendor a l'herba, una il·luminació juvenil que t'acompanya tota la vida. Ara fa tres anys, Marianne, que ja en tenia 81, era a punt de morir. Leonard va tenir el temps d'escriure-li una carta breu: "Els nostres cossos ja no aguanten més i et seguiré molt aviat. Sempre t'he estimat i et desitjo un bon viatge. Adeu, vella amiga. T'estimo com sempre. Ens veiem a la cantonada." Ella va morir plàcidament al cap de dos dies i ell, al cap de tres mesos. *Paraules d'amor* fins al final. Ja tenim, doncs, *Marianne & Leonard*, un documental que certifica i dona a conèixer una altra història d'amor que ajuda a explicar-nos les seves, gentils lectors, les que no se sabran mai.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Comprar Groenlàndia

El primer curs de batxillerat –el batxillerat de llavors, onze anys– se'm va presentar feliç d'entrada. El nombre d'alumnes era senar i em van adjudicar, per a mi tot sol, un pupitre de dos. Hi estava ample, distribuïa el material escolar com volia, llegia sense que ningú em destorbés el llibre d'història sagrada, que era el més amè. A mig curs va aparèixer un noi nou. Li direm Albert. Va ser assignat naturalment al meu costat. L'havien expulsat d'un altre col·legi. Vaig perdre el paradís, lliçó primera del meu llibre preferit. Si només hagués estat xerraire, rai... Era mentider, enredaire, insistent, pesat. Em feia ballar el cap: "A tu t'agrada el vermell?" "Sí." "I com en pots estar segur, si hi ha molts vermells?" Aquest diàleg, expressat així, pot semblar fins i tot positiu: una forma socràtica de fer pensar. "M'agrada aquest vermell." "Com ho pots dir? Que els has vist tots?" No tinc res en contra de la maieùtica, sempre que les inquisicions no durin més d'una hora. Arribava la de plegar i encara érem amb el vermell. Un dia el vaig veure escrivint amb un

“Em va prendre un llapis i em va demanar que li demanés perdó

llapis que era meu. Li ho vaig fer notar. "Com ho saps que és teu, si tots els llapis són iguals?" Els vermells eren tots diferents i els llapis, iguals. Li vaig assenyalar una marca que li havia fet. "I per què li has fet la marca? Que potser tenies por que te'l robés? Has pensat que soc un lladre, i m'has de demanar perdó." "Però el lladronici és un fet." "Quan vas sospitar de mi, no." Vam fer junts tot el batxillerat, afortunadament en taules diferents. Quan el veia venir, canviava de direcció. Si la topada era inevitable em deia: "Encara no m'has demanat perdó." Van passar els anys, el vaig perdre de vista. El vaig re-

trobar a la caserna on vaig fer el servei militar. Com si no fossin prou càstig els rigors militars. S'hi va estar poc. Incredpava els oficials, els preguntava per què la diana era a les set i no a les vuit, per què les files havien de ser rectes i no tortes... Sí, sí, això està bé i fa gràcia. Tots els pillets cauen un moment o altre simpàtics, si no t'afecten personalment. Em va posar en un compromís perillós quan va sostreure uns passis de pernocta que jo custodiava per poder sortir de burilla. El van enviar a una bateria de costa isolada. El tinent que la comandava va informar a la plana major que si aquell soldat seguia allí ell embogiria, i que no descartava que un dia disparés els canons per justificar-ne la lògica funció. El van facturar a casa.

Vaig saber que va muntar un bar. Discutia amb els clients si la comanda els convenia. Els que ho trobaven graciosos eren menys que els que ho consideraven una murga i va tancar.

M'havia proposat algun negoci fraudulent, una aliança amb els pitjors de la classe i també fantasies i idees de bomber. Comprar Groenlàndia, no.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/wud4iv>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I ens donen lliçons!

Es veu que aquesta setmana vinent el president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, farà públic un programa "obert i progressista" per governar Espanya. Caram. El desaparegut Sánchez (no sé si és normal, anar-se'n de vacances sabent que ni hi ha nou govern constituït ni se l'espera) sembla que ens entretindrà uns quants dies més fent veure que busca un acord amb Pablo Iglesias mentre pressiona Albert Rivera, que és aquest líder polític que encara que sembli impossible fa més dies que està desaparegut que Sánchez. Preparin-se que, com que aquesta setmana vinent comença d'alguna manera el nou curs polític, sentirem a dir dia sí i dia també allò que només queda un mes de marge per a l'acord i que, si no, hi tornarà a haver eleccions a Espanya. Cert. Si Sánchez no aconsegueix ser investit, el rei (ai, el rei!), el 24 de setembre dissoldrà les Corts espanyoles

“Espanya camina cap a les quartes eleccions en quatre anys, un fet sense precedents a les democràcies occidentals

i el 10 de novembre hi tornarà a haver eleccions. Les quartes en quatre anys! Quatre! Una situació sense precedents a les democràcies occidentals. Cap mena de vergonya aliena, es veu. Al contrari. El govern espanyol encara es permet anar pel món donant lliçons de democràcia. Són bons. Sentirem a parlar molt, els deia, d'aquest mes de

marge que els queda. Curiosament, però, ningú parla dels mesos i mesos de paràlisi acumulada. Eleccions el 2015, el 2016, una moció de censura pel mig –el juny del 2018–, mesos de paràlisi perquè no s'aproven els pressupostos, una nova convocatòria electoral l'abril passat, una campanya electoral... i ara hi tornaran. No és que falti un mes perquè es convoquin noves eleccions: és que ja n'han passat quatre des de les darreres generals i la inactivitat és total. M'estranya, que els senyors de l'Ibex ho permetin i encara no hagin fet abaixar el cap al líder de Ciutadans, una formació que va néixer i van finançar justament per això, per garantir l'estabilitat a Espanya quan a les grans formacions polítiques els faltés una crossa. Descartat Iglesias (es veu que és massa amic dels independentistes, ja té nassos), ara la pregunta és: qui dels dos aguantarà més, sense moure's, Sánchez o Rivera?

De reüll

Carme Vinyoles Casas

La llibertat dels blancs

Necròpolis de Boulouris, Saint-Raphaël, 15 d'agost del 2019, Macron ret homenatge a l'exèrcit de 250.000 soldats –el 90% procedent de l'Àfrica– que 75 anys enrere va desembarcar a la Provença: “Es van sacrificar per una terra llunyana que no havien trepitjat mai, tots units contra l'enemic nazi, sense ells no seríem lliures. Però, qui recorda avui el seu nom, el seu rostre?”, es lamenta. Més enllà del somic oficial s'obre pas la resposta. Si no en tenim memòria és perquè des del minut zero es va negar la seva contribució a la derrota

Els soldats africans van lluitar en sòl europeu contra la barbàrie nazi

de la barbàrie. Al l' hora de recollir les mels del triomf van ser amagats i substituïts per forces autòctones. Ni la França alliberada ni els molt segregacionistes EUA estaven disposats a compartir heroïcitats i glòria amb les tropes colonials. Pitjor encara, no tenien cap mena d'escrúpols a massacrar-les si

gosaven reclamar la paga convinguda: 35 artillers senegalesos morts l'1 de desembre de 1944 a Camp de Thiaroye, a prop de Dakar, un luctuós episodi recollit pel cineasta Ousmane Sembène; tan sols eren negres que havien defensat la llibertat dels blancs! Episodis de la història que convé conèixer i reconèixer quan estem a punt de commemorar –1 de setembre– el vuitantè aniversari de l'inici de la Segona Guerra Mundial, quan l'ou de la serp s'escampa per Europa i quan els nets d'aquells soldats s'estan ofegant per arribar a un continent que de nou els necessita però no els vol.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA XINA

Xi Jinping

Escalada amb els EUA

La guerra comercial entre la Xina i els Estats Units sembla no tenir aturador. Les dues parts han entrat en una escalada de tensió i de mesures i contramesures que, difícilment, pot no acabar perjudicant-los. I de rebot a la resta del món, que sembla abocat a una nova crisi econòmica.

MINISTRA DE JUSTÍCIA

Dolores Delgado

Ridícul amb 'La Nueve'

El Ministeri de Justícia va fer el ridícul ahir a Twitter després que en una piulada assegurés que “Espanya va tenir un paper crucial en l'alliberament de París”, obviant que l'Estat espanyol feia costat a Hitler i que els qui combatien amb la resistència francesa eren exiliats republicans.

EXPRESIDENT DE FRANÇA I AUTOR DE 'PASSIONS'

Nicolas Sarkozy

Es deixa estimar

L'expresident francès s'ha convertit en el polític de moda a França arran de l'èxit de la seva autobiografia *Passions*, que acaba de publicar. Sarkozy nega que vulgui retornar a la política, però alguns analistes creuen que l'expresident podria tornar aviat al primer pla polític.

EDITORIAL

La incertesa del 'Brexit'

El Regne Unit ha canviat de primer ministre, però l'arribada de l'euroescèptic conservador Boris Johnson al número 10 de Downing Street en substitució de la voluntariosa Theresa May no ha canviat gaire les coses i la sortida britànica de la Unió Europea continua rodejada de la mateixa incertesa que fa uns mesos. Boris Johnson s'ha imposat el 30 d'octubre com a data límit per fer efectiu el 'Brexit', fins i tot sense acord, però, a hores d'ara, tot fa pensar que el nou primer ministre ho tindrà complicat, primer per aconseguir una nova entesa amb la UE i, després, per tirar pel dret, a causa de la forta oposició interior, política i econòmica, aquesta opció, que a hores d'ara es veu, des de molts sectors, com una catàstrofe per al Regne Unit.

Johnson ha estat aquesta setmana a Alemanya i a França, on s'ha vist amb la cancellera Angela Merkel i amb el president Emmanuel Macron. De les dues reunions no n'ha sortit, com era d'esperar, cap entesa, però és que Johnson no ha ni aconseguit obrir cap escletxa en la posició europea, tancada en banda en l'acord assumit fa temps amb Theresa May. Si de cas, el primer ministre britànic ha tornat a Londres confortat per bones paraules, una amabilitat que no pot amagar la dura realitat per als britànics. Ni França, ni Alemanya, ni, per tant, la UE, estan disposats a cedir en l'acord, sobretot pel que fa a l'anomenada salvaguarda irlandesa, prevista per evitar una nova frontera amb Irlanda del Nord i que, de rebot, fa que el Regne Unit continuaria formant part de l'espai duaner comú europeu. Boris Johnson ha volgut deixar clar que el seu govern no pot admetre aquesta opció, perquè això atempta a la sobirania britànica. Les espases, doncs, segueixen enlaire i, amb elles, la incertesa.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Franco, sentenciat
El Consell de Ministres aprova el real decret que permetrà l'exhumació de Franco i diu que l'operació es farà abans del desembre.

10 anys Exigència del PSOE
El PSOE pretén prohibir al govern que respongui al Tribunal Constitucional. Exigeixen a Montilla que no lideri cap reacció.

20 anys Reformar l'Estatut
El programa electoral de CiU no descarta la reforma de l'Estatut i considera que es pot fer una lectura més generosa de la Constitució.

Full de ruta

Jordi Grau

I la remor persisteix

Fa l'efecte que una part important del que hem anomenat l'independentisme s'ha adonat que fer una nova república catalana independent de l'Estat espanyol no era tan fàcil com voler i ser majoria en un referèndum pactat amb l'Estat, per la senzilla raó que l'Estat, aquest Estat, mai consentirà a fer un referèndum d'autodeterminació. Si no va voler quan el tenien guanyat de sobres, per què ara atorgar als catalans el dret de comptar-se, deuen pensar. En definitiva, que el referèndum, des de la perspectiva d'una gran majoria de catalans, ja es va fer l'1 d'octubre del 2017 i així estem. El president i alguns consellers, a l'exili; mig govern, a la presó, i la secretària general d'ERC, a Suïssa. Vam guanyar, però la cosa està fotuda. Per això ara sembla que tot va de baixa, que ERC vol un govern espanyol estable del PSOE i aquí unes eleccions que li permetin ser la primera força en unes eleccions al Parlament. Alguns encara proclamen la unitat. Pe-

L'Estat se sent guanyador: ha empresonat polítics, ha retallat llibertats i creu que està a punt de donar el cop definitiu al republicanisme català. Però la remor persisteix

rò amb el president Puigdemont a Waterloo i el vicepresident Junqueras a la presó, els qui mouen els fils dels partits, d'ERC vaja, perquè a l'antic entorn convergent hi ha moltes sensibilitats, sembla que estan per tornar a buscar diàleg amb l'Estat. El president Torra ja ha dit la seva, que no, que ell és fidel a l'1 d'Octubre, però al president Torra, digne i tan eficaç com ha pogut, molts li posen data de caducitat perquè està imputat encara no sé ben bé per què. Arribarà la sentència, dura, molt dura, i sí que hi haurà mobilitzacions, com n'hi haurà l'Onze de Setembre perquè els que mai no fallen si que estan per la unitat estratègica. Sembla que tot està aturat. L'Estat se sent guanyador: ha empresonat polítics escollits democràticament per haver fet el que el seu programa electoral deia que farien; ha aconseguit en temps rècord retallar llibertats democràtiques com el dret de manifestació i d'opinió; i creu que està a punt de donar el cop definitiu a l'aspiració republicana de Catalunya. I tanmateix, la remor persisteix. I persistirà.

Tribuna

Josep Maria Uyà. Doctor en filologia i ensenyant

I ara, què fem?

No anem pas bé, en això de la independència. I fa bastant de mal. I falten tres setmanes per l'onze de setembre, i la divisió és evident. A Madrid es freguen les mans. La martingala del judici sortirà endavant, hi haurà penes, Europa no dirà res, i aquí ens tirarem els trastos pel cap. Ja sé que està molt malament recordar allò de "jo ja us ho vaig dir", i no ho voldria fer, però és que resulta imperatiu: després del dia 3 d'octubre de fa dos anys, era el moment de les eleccions amb llista única i l'apoderament (legal) màxim. Els que ara volen eixamplar la base, van perdre una oportunitat única. ¿Qui va dir llavors que el referèndum ja servia i que la porta de la República era oberta, que només calia declarar-la? Doncs bé, jo acuso tots aquests, fossin del color que fossin, de cometre l'error de la seva vida. I per més independentista que em senti, i m'hi sento, mai vaig pensar que això fos cert. Era elemental que no. I tots aquells que ho van alimentar havien de veure que cercaven la seva ruïna i la ruïna del moviment. A Madrid es van fregar les mans, com ara, en veure que ti-

ràvem endavant la declaració d'independència. Mai, ningú, en el món mundial, reconeixeria una declaració unilateral feta amb menys de la meitat de la població. I ells, amb el 155 en van tenir prou. O sigui que som uns il·lusos i uns incompetents en matèria d'alta política. I qui no vegi això, encara, és que no ho vol veure. Els actuals caps de colla, Puigdemont i Junqueras, ja no es troben legitimats en res per seguir a davant de res. Fa temps que vaig demanar que tots dos presentessin la dimissió pel fracàs monumental de la seva política. I ni cas. I ara cal afegir a això l'absurda radicalització del Sr. Puigdemont, quan ell mateix representa els conservadors. Quan s'és vist que els conservadors facin la revolució? Doncs ell empeny ara l'ANC i els CDR a un enfrontament amb l'Estat. Brillant. I la gent d'ERC, ara de sobte moderada i pactista, com a estratègia per no patir més danys, ja que ells sí que han reconegut l'error, ara es veuen vilipendiats pels altres. Algú a l'ANC ha tingut la genial idea de posar els polítics al tram 155 de la propera manifestació! Ja es veu que entre la gent dirigent de la co-

sa, no hi brilla precisament la intel·ligència i la mirada llarga. Lamentable. Lamentabilíssim. Desolador. I ara resulta que no s'omplen els trams de la *mani*. Miri, Sra. Paluzie, quan es perd el sentit de la realitat i la connexió amb un sentiment comú i transversal, perquè es fa, literalment, partidisme, les *manis* es desinflen com globus. Jo, personalment, el dia 11 de setembre em manifestaré a la porta de casa. I no només pel profund desacord amb l'absurda desunió dels independentistes, sinó perquè anar per setena o vuitena vegada a BCN, aparcar set hores abans, i aguantar l'asfíxia durant dues hores, ja no se'm pot demanar. Perquè a més a més, des que vam sortir tots a les carreteres, que va ser una idea excel·lent, als convocants se'ls ha acabat la imaginació. I mira que seria senzill sortir tots davant de casa durant una hora i fer una paella, unes cartes, un aperitiu, un teatre per als nens, un espartacoell, un dibuix amb flors... qualsevol cosa abans que seguir amb la mediocritat i la pobresa d'esperit que mostren tots plegats. Quan torni el seny, que em cridin.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El futur del català

■ De tant en tant surten als mitjans enquestes sobre la salut del català. Uns diuen que els catalanoparlants som minoritaris; d'altres, que el seu coneixement es refà i que avança el seu ús normal. Algun lingüista diu que té bona salut i que no va enrere.

Pregunto: deu ser perquè no pot recular més? No cal fer enquestes, sinó passar pels carrers i observar i escoltar la gent. L'idioma fins ara s'aguantava sobretot a la Catalunya Central, perquè en alguns llocs està completament perdut, però si voltem pels carrers ens adonarem que cada cop se sent menys i que d'aquí a un temps serem forans a casa nostra i ens convertirem en una minoria ètnica més i la nostra cultura cada cop es va diluint més. Resumint, el català està a l'UCI. Naturalment voldria estar equivat.

JOAN ESPINA PUIG
Vic (Osona)

Prohibit rescatar

■ Això ha dit la senyora vicepresidenta del govern d'Espanya, que el vaixell *Open Arms* podia transportar ajuda, material logístic i no sé què més, però que tenia "prohibit rescatar", i ho engegava sense cap mena de vergonya i fins i tot amenaça amb multar-lo amb nou-cents mil euros per haver-ho fet. Jo creia haver-ho sentit tot de part dels polítics espanyols, però això depassa totes les línies de qualsevol color. Que sap el que diu aquesta dona?, que s'ha begut l'enteniment?, que no sap que rescatar un naufrag és l'obligació de qualsevol navegant?, que no sap que la presència d'auxili és una obligació fins i tot en terra ferma i la seva ommissió està penada per les seves lleis, quan volen, tan venerades? Han perdut el nord, la brúixola, i fins i tot la

decència, si és que n'han tingut mai. No acostumo a desitjar cap mal a ningú, però de tot cor desitjaria que es trobés en un tràngol força difícil, si fos possible al mar (per similitud amb el que comentem), i que el possible rescatador li digués: "Senyora, tinc prohibit salvar-la." Evidentment, voldria que al final, no sé com, se'n sortís. Per cert, aquesta senyora, el seu govern i el seu partit es diuen d'esquerra i socialistes, no? Només ho pregunto per tenir-ho clar.

AGUSTÍ VILELLA GUASCH
Cambrils (Baix Camp)

L'hora en català

■ Com a persona que comença a ser gran, trobo preocupant la pèrdua de l'hora en català. A tot arreu ens trobem amb l'hora anunciada en format digital i això fa que els joves ni l'apreguin ni s'acostumin a dir-la en el sis-

tema tradicional. La meua neteta, el primer que va dir quan va tornar dels campaments d'estiu, va ser que els altres nens no l'entenien quan deia l'hora en quarts. Si algú preguntava l'hora i responia "tres quarts de dotze", el jovent s'ha de parar a pensar fins que arriba a la conclusió que són les 11.45. Probablement això va començar quan van sortir els rellotges digitals, llavors tothom va veure una forma més fàcil i més curta per anunciar l'hora, però això no vol dir que sigui millor. El que voldria demanar és que, ja que tots estem d'acord que s'ha de preservar el nostre idioma, almenys els ajuntaments, la Generalitat i altres entitats escriguin l'hora en català. No costa gens posar: ¾ de 6 de la tarda, i després al costat, per aclarir, entre parèntesis, 17:45 h, potser així els joves l'aniran aprenent.

M. CARME PUIG BOLEDA
Agramunt (Urgell)

La frase del dia

“Menteixen els qui diuen que Junts per Catalunya serà l'espai del centredreta independentista”

Jordi Sánchez, DIPUTAT AL CONGRÉS DE JUNTS PER CATALUNYA

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació i exrectora de la UOC

Ho tornarem a fer

Sí, aquest 11 de setembre ho tornarem a fer, ens posarem la samarreta i sortirem al carrer, tots junts, sense fissures, exigint unitat als nostres polítics, una paraula que sembla que darrerament els incomoda. No a tots, afortunadament, però en tot cas a molts, massa. La veritat és que aquest any faré un esforç per tornar a posar-me la samarreta perquè començo a pensar, i no és la primera vegada que ho dic, que ja hem demostrat que som els reis de les escenografies reivindicatives però que ara ens cal fer un pas més, sempre dins de l'acció pacífica radicalment no-violenta que ens caracteritza.

PERÒ TORNEM A AQUESTA INCOMODITAT que genera la paraula unitat. Un dia d'aquests llegia, no recordo on, ni qui ho deia, ja em disculparà, que en una guerra es dispara a l'enemic, mai dins de les trinxeres perquè el que cal, per damunt de les possibles diferències ideològiques o estratègiques, el que cal, deia, és guanyar la guerra, i un cop guanyada l'exercici de la democràcia ja s'ocuparà de posar les coses a lloc. Malauradament quan ho llegia em van venir al pensament moments en què ho hem fet, en què ens hem disparat entre nosaltres, durant la república, durant la guerra i durant la dictadura, una desgràcia difícil d'entendre i encara més de justificar. Penso en l'Andreu Nin, per posar un exemple, o en les txeques o en algunes morts difícils d'explicar durant la dictadura. Ara no ens desaparem trets, només faltaria, però ens desaparem paraules i acusacions que no ens fan cap bé. Potser qui ho fa es pensa que té la raó i que aquesta és una manera de protegir-la, però segons el meu punt de vista, s'equivoca, i molt.

UN EXEMPLE? ELS ATACS incomprensibles d'aquesta darrera setmana a l'Institut de Nova Història. I poso aquest ex-

emple perquè jo vaig passar per Montblanc durant la celebració de la seva universitat d'estiu a primers d'agost per presentar la meva darrera novel·la. Conec l'Institut i conec en Jordi Bilbeny des de fa molts anys. Amb alguns dels seus treballs hi estic molt d'acord i amb altres potser no tant, o per ser més exactes, penso que s'han de buscar més evidències, d'altra banda normal en qualsevol procés d'investigació. Dit això, puc afirmar que moltes de les recerques que es fan a l'Institut coincideixen amb recerques internacionals que aquí es silencien i que tenen el mateix nivell, o en alguns casos molt superior, que les que es fan en qualsevol institució acadèmica, que tots sabem que no sempre tenen la qualitat deguda. Quin bé ens fa disparar contra l'INH? És incomprensible, i encara més quan ho fan els que l'any 2013 el premiaven justament per la seva visió crítica i iconoclasta, cito textualment, de la història oficial. Em refereixo al Premi Nacional Lluís Companys atorgat pel Casal de Sants-Montjuïc d'ERC. Ho desconecien els companys d'ERC quan van titllar-lo de fer pseudociència i pseudohistòria? O simplement van llegir en un

“Quin bé ens fa disparar contra l'INH? És incomprensible, i encara més quan ho fan els que l'any 2013 el premiaven

recull de premsa les acusacions del PSC i van tenir una reacció compulsiva? Soc doctora i catedràtica, i no em cau cap anell en defensar la seva tasca i afirmar que l'ortodòxia és contrària a l'esperit acadèmic, que el que ha de fer és fer-se preguntes, les que siguin, i intentar trobar respostes.

PER LA MEVA DARRERA NOVEL·LA sobre una filla de l'emperador Moctezuma que va anar a parar al Cadí he llegit llibres ortodoxos espanyols, o castellans, per ser més exactes, he llegit llibres escrits per historiadors mexicans, per autors francesos i nord-americans i he llegit l'obra del pare Bartomeu Casaus (ho escric així a consciència perquè així signava), i els autors que clarament manipulen la història són els ortodoxos castellans, d'altra banda no gaire estrany veient com estan manipulant la història recent. I la manipulen de manera tan matussera que fins i tot gosen fer passar gat per llebre imprimint un gravat del suposat autor de la *Historia Verídica de la Conquista de la Nueva España*, en Bernal Díaz del Castillo (que segons autors francesos va existir però era analfabet), que en realitat és el retrat del rei francès Henry II penjat al Louvre. En fi, si ara tenim clara la censura d'estat, com podem defensar que en temps de la Inquisició no n'hi ha haver?

TOT AIXÒ HO DEIA PERQUÈ HO TORNAREM A FER, el proper 11 de setembre tornarem a posar-nos la samarreta i tornarem a sortir al carrer, tornarem a cridar unitat i tornarem a incomodar alguns polítics, però m'agrada pensar que això cada cop té menys importància perquè mentre alguns es desapareixen dins les trinxeres, el que és extraordinari és la gent que surt al carrer any rere any, sense cansar-se ni desinflar-se, configurant el moviment social no-violent més important de l'Europa moderna.

De set en set

Jaume Oliveras

Refugiats

És evident que el problema de les actuals onades migratòries és a l'origen, països víctimes de depredadors exercicis de colonització que

ara viuen socialment desvertebrats, quan no en estat de pobresa i lluites tribals. Si el problema és en origen, la solució s'ha de buscar a l'origen, i el món benestant té la responsabilitat d'incidir en aquesta solució.

Però la realitat mostra les imatges més crues, que no enganyen. La recerca impossible porta a la desesperació i, després, al camí de fúria. Abans la inseguretat que la inexistència, i la Mediterrània assenyala possibles rutes d'escapada, tot i els perills que comporta. Però la rica, culta i feliç Europa aixeca les muralles de la incomprensió: aleshores els immigrants es desperten al mig de la mar, sense camins d'anada ni de tornada.

Davant les costes de Lampedusa, els darrers dies el conflicte d'Open Arms és prou explícit. I contra la generositat de dones i homes solidaris es torna a aixecar, més forta encara, la mísera reacció del conservadorisme dels mandataris europeus, que tanca les fronteres a l'acció humanitària. Europa, amb arrogància, es renta les mans en les aigües mediterrànies.

Es pot parlar de Matteo Salvini o de Carmen Calvo, dues cares de la mateixa moneda, però la realitat és el sentiment insolidari de les nostres societats, benestants i conservadores. Open Arms ens posa davant el mirall, qüestionant el futur col·lectiu: un món globalitzat que no sap gestionar les seves contradiccions i buscar-hi solucions basades en l'humanisme solidari. Open Arms ens interpel·la... i el vaixell noruec *Ocean Viking*, amb 365 migrants, és a la cua. La contradicció continua.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Bargalló insta a arribar al diàleg via la confrontació

El conseller creu que la negociació és l'únic camí, però que caldrà forçar l'Estat a entrar-hi

La Colla Vella descarrega el primer 2 de 8 net de l'any

Actuació magistral dels de Valls en la diada del Catllar, en el cap de setmana previ a Sant Fèlix

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Col·lapse a les clav

SEGUIMENTS La guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme torna a agafar volada internacional amb l'espionatge a les delegacions **MONCLOA** El govern del PSOE manté les pràctiques opaques del PP

Emili Bella
BARCELONA

L'escàndol d'espionatge *Borrellgate* va portar el president de la Generalitat, Quim Torra, a afirmar al juliol al Parlament que les clavegueres de l'Estat no és que baixin plenes, és que estan col·lapsades. La guerra bruta espanyola contra les institucions catalanes ha viscut un últim episodi amb les investigacions al voltant de les delegacions del govern a l'estranger, però és una constant que va aflorant des de l'adveniment del procés.

ARTUR MAS

Molt abans que Pablo Iglesias patís els efectes de les clavegueres d'Interior, Catalunya ja n'havia estat conillet d'Índies, casualment, sempre que s'acostaven conteses electorals. Aquest va ser el cas d'Artur Mas en plena campanya pel 25-M del 2012, quan el diari *El Mundo* va vincular el president de la Generalitat i el seu entorn al saqueig del Palau de la Música a partir d'un misteriós esborrany d'un informe de la Unitat Central de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEEF). L'informe apòcrif assegurava que Mas i Jordi Pujol tenien comptes a Suïssa. Segons va assegurar l'excomissari Marcelino Martín-Blas en una compareixença a la comissió d'investigació parlamentària sobre l'operació Catalunya, algú va afegir una mica de "sal i pebre" a l'informe policial.

XAVIER TRIAS

L'octubre del 2014, el mateix rotatiu madrileny publicava una *informació* sobre un presumpte compte de l'exalcalde de Barcelona Xavier Trias a Suïssa amb 12,9 milions d'euros, que es va demostrar fals. L'afectat ho va dur als tribunals, però no se'n va sortir i, a més, el mal ja estava fet: quedaven pocs dies per al 9-N i pocs mesos per a les eleccions municipals, que va guanyar Ada Colau. Temps més tard, Trias va assegurar en la comissió d'investigació que aquelles mentides vestides de periodisme, si bé no el van fer perdre les eleccions, sí que el van perjudicar electoralment.

ORIOI JUNQUERAS

Oriol Junqueras també estava en el punt de mira. Poc abans del 9-N, el director de l'Oficina Antifrau, Daniel de Alfonso, i l'aleshores ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, conspiraven per endossar algun escàndol al germà o al pare de qui era vicepresident. "Estem investigant coses d'ERC, però són molt dèbils", admetia De Alfonso al ministre, segons els enregistraments d'aquella conversa difosos pel diari *Público* el 2016, els mateixos en què es vantaven d'haver-se carregat la sanitat catalana. El germà de Junqueras va acabar sent objecte d'un titular a *El Mundo*. En aquella conversa, els intents d'incriminar els dirigents del procés a partir de fabricacions, com

María Dolores de Cospedal, José Manuel Villarejo, Jorge Fernández Díaz, Daniel de Alfonso, José Manuel García-Margallo i Josep Borrell ■ EFE / JOSEP LOSADA / JUANMA RAMOS

se sospitava, sortien a la llum. "[La guerra bruta] no ens sorprèn, perquè sabem que és un element que és present en moltes ocasions en les decisions dels ministeris de l'Interior o dels governs espanyols. De fet, hi ha un ministre de l'Interior i un secretari d'estat de Seguretat que van anar a la presó per haver construït grups terroristes i haver ordenat l'assassinat o la tortura de persones", deia Junqueras el 2017 a *El Nacional.cat*. Felip Puig i Francesc Homs apareixien igualment entre els objectius d'Interior. El *modus operandi* d'aquests muntat-

ges quedava perfectament delimitat en l'enregistrament. Un informe policial apòcrif es podia enviar tant a la fiscalia —on algun fiscal de confiança ho afinava, com deia Alicia Sánchez-Camacho— com a una xarxa de premsa afí a la *caverna*.

JOSÉ MANUEL VILLAREJO

L'excomissari José Manuel Villarejo va reconèixer enguany davant del jutge de l'Audiència Nacional Manuel García Castellón que l'operació Catalunya contra la direcció política independentista i per recollir dades de l'activitat de la família Pujol efectiva-

ment va existir durant el govern de Mariano Rajoy. Villarejo va explicar sense embuts que l'exministra de Defensa i ex-secretària general del PP María Dolores de Cospedal va ser qui la va organitzar i que es va accelerar tan bon punt Artur Mas va arribar a la Generalitat. L'excomissari hauria cobrat "molta pasta" de fons reservats per obtenir informació compromesa en el marc d'aquesta operació parapolicial, segons va revelar *La Vanguardia*.

J.M. GARCÍA-MARGALLO

Però no solament Fernández Díaz recorria a la guer-

ra bruta. Josep Borrell és només l'alumne avantatjat de l'exministre d'Afers Estrangers José Manuel García-Margallo, a qui se li va escapar el 2017 que l'Estat espanyol devia molts favors a altres estats a canvi del seu silenci amb relació al procés i d'evitar posicions favorables als interessos catalans. "Ningú sap quants favors devem a una quantitat de gent per haver aconseguit que fessin les declaracions que van fer", va confessar a 13TV el març del 2017. Aquests favors es concretaven poc després quan *Público* revelava que l'Estat va comprar el silenci de

L'APUNT Temudes vacances

Elena Ferran

Els qui ja hem tornat de les vacances i no ens han enganxat les vagues de l'aeroport del Prat o les aturades al servei de Rodalies ens podem considerar afortunats. Ho vaig pensar fa alguns dies només posar els peus a terra baixant de l'avió i veient-me ja de tornada. Fa uns quants estius que els qui sortim fora a l'agost compartim el tràngol de volar amb les reivindicacions

dels treballadors de les companyies que ens porten de ruta pel cel. A més de posar-nos vacunes, fer passaports i maletes hem de preveure les convocatòries sindicals a ple agost quan tenen més repercussió i crear els dits perquè no et cancel·lin el vol. Ahir no es va viure cap caos a canvi de moltes afectacions i unes negociacions laborals obertes. Sort i fins l'estiu vinent.

Clavegueres

Letònia amb tropes per valor de 63 milions d'euros i que l'enviament de l'exèrcit des d'Espanya al país bàltic es va fer, a més, sense l'autorització preceptiva del Congrés. Amb recursos també de tots els catalans, García-Margallo celebrava reunions els divendres per donar "instruccions concretes a ambaixadors i cònsols perquè responguessin a qualsevol ofensiva" de la Generalitat. Al final, i ja fora de La Moncloa, també per reivindicar-se, el mateix García-Margallo va admetre que veia que el relat espanyol al món s'havia "anat debilitant".

VALDIS DOMBROVSKIS
La guerra bruta a través de la premsa també va intentar esquitxar polítics internacionals per la seva posició sobre Catalunya. L'Oficina de Prevenció i Lluita contra la Corrupció (KNAB) de Letònia no va trobar cap evidència que el llavors primer ministre de Letònia, Valdis Dombrovskis, hagués cobrat el 2013 sis milions d'euros per fer unes declaracions a l'ACN favorables a la independència de Catalunya com afirmava l'extinta revista *Interviú* el febrer del 2016, citant, és clar, fonts policials espanyoles vinculades a... la UDEF.

CARLES PUIGDEMONT
El primer escàndol per espionatge va esclatar quan un dels Mossos que acom-

Les frases

“Europa ha de saber com actuen les clavegueres de l'Estat espanyol”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Les clavegueres de l'Estat continuen actives i reforçades, però amagades rere els «secrets d'estat»”

Carles Puigdemont
PRESIDENT A L'EXILI

“Un ministre de l'Interior va encarregar proves falses contra mi i la meva família. Van usar les clavegueres contra nosaltres”

Oriol Junqueras
VICEPRESIDENT A LA PRESIDÈNCIA

panyaven Carles Puigdemont en el seu exili a Bèlgica va detectar una balisa de seguiment al vehicle que utilitzava per al president. Posteriorment en van trobar una altra en un segon cotxe. La investigació de la policia belga va assenyalar com a sospitosos un fiscal de l'Audiència Nacional, Carlos Bautista Samaniego, expert en eu-roordres. Els agents el situen en un hotel de Brussel·les a finals de gener del 2018 arran d'una trucada d'una de les targetes SIM britàniques vinculades amb les balises. El fiscal estava en aquell hotel durant la mateixa setma-

na que la policia creu que va començar l'espionatge. També hi havia un empresari espanyol que consideren relacionat amb el Ministeri de Justícia i tres informàtics. En aquell moment no hi havia cap eu-roordre que pesés sobre Puigdemont. Els serveis d'intel·ligència de Bèlgica i Espanya van congelar relacions durant dues setmanes l'abril següent arran de l'escàndol i els serveis belgues van advertir el seu enllaç espanyol que fer operacions al seu país sense autorització podia “perjudicar greument” les relacions bilaterals.

JOSEP BORRELL
I va arribar el *Borrellgate*. El govern ha demanat la dimissió del ministre Josep Borrell per l'espionatge a les delegacions de la Generalitat a l'estranger, que inclouen càrrecs electes i periodistes internacionals i que ja ha arribat a la justícia alemanya. El diputat gal·lès a Westminster Hywel Williams, del Partit de Gal·les, va elevar també una queixa formal a la Cambra dels Comuns per demanar explicacions pel seguiment de l'Estat espanyol a membres del Partit Conservador, el Partit Nacional Escocès i el Partit de Gal·les. L'escàndol està agafant volada internacional. Aquest cop “s'han passat de frenada”, va lamentar Torra al Parlament. Potser encara va quedar curt. ■

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Bargalló insta a arribar al diàleg via confrontació

■ Lliga les tesis de Torra i Vilalta, i advoca per una topada institucional i al carrer, però afirma que la negociació és l'únic camí que durà a la solució ■ Retreu el poc suport d'institucions valencianes i balears

El conseller d'Educació, Josep Bargalló, ahir durant la clausura de la 51a edició de la Universitat Catalana d'Estiu a Prada ■ JOSEP MARIA MONTANER

Òscar Palau
PRADA

“Confrontació” per forçar un diàleg que alhora serà imprescindible per assolir un acord definitiu. Com si fos una cola d'impacte, el conseller d'Educació, Josep Bargalló, va relligar ahir a Prada els discursos que aquesta setmana, en el mateix marc de la Universitat Catalana d'Estiu, hi havien fet per separat el president de la Generalitat, Quim Torra, que va posar èmfasi en la “confrontació democràtica”, i la portaveu d'ERC, Marta Vilalta, que va parlar de compatibilitzar-la amb el diàleg, per resumir el que pot molt ben ser el pal de paler sobre el qual pivota un acord sobre la unitat estratègica a partir de la sentència del Suprem a l'1-O, aquesta tardor. La fórmula de consens de Bargalló consistiria en una resposta que d'entrada sigui “clara, contundent, de confrontació pacífica, democràtica, institucional i al carrer, i no pas d'accepta-

ció”. Ara bé, tenint clar que aquesta confrontació “només pot tenir un objectiu: el diàleg, l'acord, fer un pas més”. “No arribarem al diàleg des de l'acceptació, i el diàleg ens ha de dur a un acord definitiu”, sentenciava per clausurar la 51a cita de Prada, que ha marcat l'inici d'un altre curs polític decisiu per al futur del país. El conseller, el primer que parlava després de la conferència dimarts de Torra, ho deia, a més, després de picar l'ullet al president, amb qui recordava de manera simpàtica que té bona relació tot i que havia estat el seu editor, i de fer una contundent defensa, sense cap matís, de les posicions que puguin expressar tots i cadascun dels presos i exiliats polítics.

El camí sembla marcat, perquè també l'exconseller Josep Huguet, amb els seus matisos, havia receptat dilluns una combinació similar per sortir de l'atzucac estratègic del procés, una combinació que implica seguir amb el

Les frases del conseller Josep Bargalló

“Són elements indissociables: no arribarem al diàleg des de l'acceptació, i el diàleg ens ha de dur a un acord definitiu”

“No hi ha d'haver cap dubte, ni un, sobre cap exiliat ni cap pres polític, sobre les seves actuacions, opinions i escrits”

“La vida a la presó és esperar, i la propera espera s'allarga, perquè és l'espera del recurs i d'anar a Europa i de sortir”

L'UCE, més tret de sortida del curs polític que mai

L'UCE tanca amb un nombre d'alumnes a l'alça, que supera els 700, un 1,7% més que l'any passat, amb un repunt del País Valencià gràcies a un nombrós grup de la Universitat d'Alacant. El rector, Jordi Casassas, valorava a més l'augment de les estades completes, fet que denota una “fidelització” dels participants. L'edició ha tingut enguany un pressupost de 520.000 euros, un 10% més que l'any passat, per bé que a última hora es va haver de retallar un dia per la falta d'algunes subvencions (que constitueixen un 70% dels ingressos), entre les quals la de

l'Ajuntament de Barcelona. “No acaba d'entendre la seva capitalitat dins dels Països Catalans”, lamentava el gerent, Joan Maluquer. En tot cas, el bon funcionament del finançament semiprivat de la primera part, que es va fer al juliol a Manresa, en forma de petites aportacions empresarials, fa que de cara a l'any vinent pensin “explorar” la via de la col·laboració del teixit del país, a través per exemple de la Cambra de Barcelona.

Els responsables fan un bon balanç del gran i variat nivell acadèmic dels cursos, en què han estat pioners, per exemple, en l'àrea de gènere,

així com de la rellevància que ha recuperat Prada com a “campana de ressonància” de les reflexions que marquen l'inici del curs polític, amb la presència enguany de diverses autoritats, com el president Torra, que han contribuït a la “reformulació del procés”, segons Casassas. En el vessegant negatiu, els responsables no amaguen la preocupació per algunes pintades a les instal·lacions i episodis de botellón a la nit que no volen que posin en perill el futur al Liceu Renouvier, un indret històric on estan limitats per créixer, però on volen poder renovar la continuïtat.

xoc institucional –no pas desobediència, que ha de ser civil– per defensar les institucions i els grans consensos, i mirar d'aturar els abusos que arriben de Madrid, mentre la societat camina cap a una mobilització més efectista, amb tàctiques de no-cooperació i no-violència que acabin pressionant tots els grans poders de l'Estat, i a la fi el seu govern, per seure a la taula de diàleg.

Bargalló venia precisament de visitar la vigília l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell a la presó del Catllar, i va aprofitar per verbalitzar una de les hipòtesis que corren entre els presos polítics. “Si hi ha eleccions anticipades, és evident que retardaran la sentència”, exposava Bargalló, que assenyalava com a dates més factibles a parer seu el setembre o el desembre. És clar que també hi volia subratllar la visió que en tenen des de dins dels murs. “Estem en la desesperança de saber quan comença la propera espera”, venia a reflexionar, en boca de la mateixa Forcadell.

El conseller d'Educació, el quart membre de l'executiu que ha visitat Prada després de la de Salut, Marina Vergés; la de Cultura, Mariàngela Vilallonga, i el mateix president Torra, aprofitava per fer una defensa del pes polític de l'UCE, i en destacava la facultat de ser “un dels pocs llocs on la consciència de Països Catalans es du a la pràctica”. En aquest sentit, agraià el suport que en els últims anys ha donat al procés i als presos el Consell Departamental dels Pirineus Orientals –ahir la seva representant, la consellera Magdalena Garcia Vidal, subratllava “l'espai de llibertat, reflexió i estudi” que és l'UCE i lamentava que Europa “tanqui els ulls” davant la “crisi major a Espanya”, mentre enviava un retret nítid. “Li agraiem allò que no han fet els governs de les Illes ni el País Valencià, ni el Parlament de les Illes ni el País Valencià, i és bo reconèixer-ho en aquest marc”, etzibava Bargalló.

Com a prèvia de la clausura, va rebre el premi Canigó a la seva trajectòria de 35 anys l'editor valencià Vicent Olmos, que va fer una contundent defensa de la historiografia pròpia, i en la llengua pròpia, dels Països Catalans. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Joaquim Coello

Enginyer

Buscar la solució

E

El diari El Punt Avui em demana un article per a la sèrie "El meu país". No puc moralment defugir parlar del problema més greu i actual del meu país. Si ho fes, seria la meva conducta parcialment irresponsable. No ho vull que ho sigui. Recordo Albert Camus: "M'estimo massa el meu país per ser un nacionalista."

Parteixo de l'anàlisi de la realitat tal com és, no com voldríem que fos. a) L'Estat persegueix l'independentisme amb tots els mitjans al seu abast, uns legítims i d'altres, per omissió implícita, no tant. b) Aquesta acció és secundada per la majoria del poble espanyol. c) L'independentisme està dividit, hi ha qui vol la confrontació amb l'Estat i qui vol col·laboració i convivència, hi ha qui posa la sobirania de Catalunya en primer lloc i qui hi posa l'enfortiment del seu partit. d) La tendència de la ciutadania espanyola és envers la centralització, ideològicament la dreta guanya força. Aquest pensament no és compartit per la ciutadania de Catalunya. És una diferència més entre Catalunya i Espanya. e) El conflicte perjudica a tots, les reformes s'ajornen, no és dramàtic, però té efecte. f) Hi ha un visible cansament a la ciutadania catalana i espanyola.

Tots els conflictes tenen un període de creixement, seguit d'un període d'estabilització i finalment una escalada o una desmobilització. En el període de creixement el vent va a favor, la situació millora, la força pròpia esdevé més gran. L'optimisme impregna l'entorn... En el període d'estabilització el futur és incert, hi ha equilibri de poder amb l'adversari, es pot optar per l'ofensiva o per reservar-se i reforçar-se. Si es té la possibilitat d'aguantar caldria fer-ho, no arriscar i esperar. Els Reichs alemanys van perdre les dues guerres mundials per l'excés innecessari que varen representar les ofensives al 1918 i al 1941, després de l'estabilització dels conflictes.

L'estratègia del tot o res quan s'és la part feble del conflicte és absurda, s'aposta pel menys probable.

El plantejament del conflicte actual està basat en quatre principis, com ha recordat fa poc Daniel Innerarity.

1) El principi de la representació. Només el poble espanyol en la seva total integritat pot decidir sobre el conflicte català.

Paperetes dels diferents partits en una jornada d'eleccions al Parlament ■ EL PUNT AVUI

“L'estratègia del tot o res quan s'és la part feble del conflicte és absurda, s'aposta pel menys probable

No s'hauria de veure des de la perspectiva que ningú pot monopolitzar la interpretació de la representativitat perquè, si es fes, es negaria aquesta?

2) El principi de la revisabilitat, no hi pot haver un altre marc legal que l'actual. Va contra la mesura exigible a tota llei bàsica, que la seva revisió sigui viable. Qui pot pretendre que les lleis són eternes?

3) El principi de la constitucionalitat.

Només es pot resoldre el conflicte en el marc de la constitució actual. Qui pot negar que es pugui crear un marc de constitucionalitat que no sent radicalment diferent presenti canvis respecte del present? Negar-ho per principi, no trencaria l'esperit de concòrdia que ha d'estar en la raó de ser de tota constitució?, l'espanyola també.

4) El principi de sobirania, en lloc de confrontar la sobirania espanyola i catalana, no haurien d'estar aquestes a nivells diferents?

Aquest enfocament és lluny de la interpretació actual del marc del conflicte. L'únic que pot obligar a revisar-lo és fer evident que hi ha una majoria de catalans a favor d'aquest canvi, que els catalans s'aliessin a demanar-ho al més explícitament possible. L'eina són les eleccions. El programa amb què els partits catalanistes i sobiranistes es presentin a les eleccions ha de ser suficientment ampli d'una banda i explícit de l'altra. Es vota tres vegades cada quatre anys. Es pot fer visible, sense excessiva confrontació.

La intel·ligència no pot estar renyida amb la política.

Torra replica al Ministeri de Justícia sobre la División Azul

Redacció
BARCELONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, va puntualitzar ahir una piulada del Ministeri de Justícia que destacava el "paper cabdal" d'Espanya en l'alliberament de París dels nazis i li va recordar que "el paper espanyol en la II Guerra Mundial va ser enviar milers de soldats de la División Azul a lluitar al costat de Hitler (1941-1943)". "Espanya va tenir un paper cabdal en l'alliberament de París fa 75 anys. Els soldats espanyols de *La Nueve* van ser els primers a entrar a París i la seva contribució a aquest fet històric va ser fonamental en l'alliberament de París", havia escrit prèviament el Ministeri de Justícia. El president va afegir-hi que "els soldats republicans de *La Nueve* continuaven lluitant precisament contra el feixisme i l'Espanya del dictador Franco". És la primera vegada en 75 anys que un representant del govern espanyol (la ministra de Justícia, Dolores Delgado) assisteix de manera oficial a la commemoració de l'alliberament de París. ■

Recorren a Marugán per condecorar els 'piolins'

Redacció
BARCELONA

El Sindicat Unificat de Policia (SUP) ha sol·licitat al Defensor del Pueblo, Francisco Fernández Marugán, que insti el Ministeri de l'Interior a condecorar els policies que van participar en la repressió del referèndum de l'1-O. El SUP ho demana al defensor en un escrit al qual ha tingut accés Efe en què reclama "les justes recompenses" per als que van participar en aquell desplegament policial "sense precedents" per "la seva decisió d'intervenció". ■